

Περνά βραγιάς και φωτομένη προκαγιάς
με τον Ίούλιο στη γλώσσα της σπαρμένου.
Πριν φάγει θα της ανίξει κάθε μπουρνιά
στο γουριό της να μοιράσει τη δική μου.

ΤΡΑΓΟΥΔΩ ΤΟ ΧΕΡΙ ΜΟΥ

Τυφλό περιστέρι δοκιμάζει τη φουλιά του
όταν το χέρι μου περνά στα μαλλιά σου.
Τότε το γέλιο σου σκάζει στα νερά,
τους άστερες συγχίζει,
άλλη δροσιά φτενύει στις πελαγοκνήφες.
'Ακούγεσαι, θ' ακούγεσαι για δυό χιλιάδες
χρόνια.

ΤΑΜΠΑΩ

Τό σύννεφο γράφει
κάρβουνο στο φεγγάρι
τη μελαχρινή της περικοκλάδα.

Άνέστης Εύαγγέλου: Τό διάλειμμα
(Θεσσαλονίκη 1976)

ΤΟ ΝΕΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Βγήκε τό νέο φεγγάρι ξαναμμένο, έρωτικό,
και στά νυχτερινά νερά το ποταμού δουτάει
στην έξαψή του.

Καλό φεγγάρι, αδερφικό, που με καταλα-
βαίνει,
έτσι που δίπλα του, ανάμεσα στα νοτισμένα
χόρτα, στις λιτές, όμοια αναστατωμένες, ξα-
γυρνάω,
καθώς σε περιμένο, χλωρός κι εύρωστος,
στην έξαψή μου.

Ο ΕΦΗΒΟΣ Σ ΑΝΕΜΟΣ

Καθώς ό εφηβος άνεμος σηκώνεται τη νύχτα
και στη λεύκα μπαίνει βαθιά πάλι στο ποτάμι
κι εκείνη άνατριχιάζει σύγκορμη και σπιδνται
όλα με μιάς τά φύλλα της κι άναρριγούν
κι οι πιο κρυφές της ρίζες —

όμοια
μπήκα και βγήκα μέσα σου νυχτερινός,
ακούραστος,
κι άναρριγήσανε τά πιο βαθιά σου φύλλα.

Στέφανος Μπεκατώρος: Περιορισμένος
χώρος (Κέδρος 1975)

ΑΠΟ ΧΑΡΤΙ

Τραπέζι με πολύχρωμες τροφές. Πατέρας
μητέρα νόρη γαμπρός λοιποί συγγενείς. Χα-
ρούμενες
μορφές, άκίνητες — συμπαγείς.
Στην άκρη δεξιά ένα μαχαίρι κόβει τό φουμί.
Τό χέρι δέ φαίνεται. Όπως δέ φαίνονται
κι άλλα πράγματα πιο άκίνητα πιο εύκίνητα
όαν τον άέρα της κάμαρης
όαν τό φώς.
Αυτός που είδε τη φωτογραφία

την έσκισε. Μικρά κομμάτια.
Φύλαξε μόνο ένα —

που δεν είναι
από χαρτί.

Γιώργος Βέης: Κι άλλη ποίηση (Κού-
ρος 1976, Πρόλογος Φοίβου Δέλη)

ΕΝΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΗΠΟ ΜΙΚΡΟΤΕ-
ΡΟ, ΘΑ ΣΟΥ ΦΚΙΑΞΩ

Έναν καινούργιο κήπο, μικρότερο, θα σου
φκιάξω.

για να 'ρχσαι να μυρίζεις τό χώμα μετά τη
δροχή.

Έναν κήπο με λέξεις και φωτογραφίες
κι αίμα και μερομήγνα.

Έναν κήπο που όαν όνειροέσαι θα είναι ή
μουσική.

Έναν κήπο, που όαν τον ύπνο χωρίς έφιδά-
τες,

θα σου δίνει κορυφίο για τις περιπλανήσεις
στά έκούσα πάθη.

Έναν καινούργιο κήπο, μικρότερο, θα σου
φκιάξω.

που όαν τις μητέρες και τά σύννεφα,
πάντα θα σου μιλάει με γοιμηές.

Μανώλης Πρατικάκης: Οι παραχαρά-
χτες (Κέδρος, Άθήνα 1976)

ΤΟΠΗ

Ταριχτημένοι δρόμοι σπαρμένοι τροχοί
τό φεγγάρι
μες στα φύλλα της νύχτας γυμνó
όαν ένα φοβερό δρεπάνι.

Είμαι μια έρπητη σελή.
Είμαι μια έρπητη σελίδα.

Δρόμοι που κάποτε στο φως τροχοί
κι οι πόθοι τυλιγμένοι στο μυαλό
μας όαν έπίδεςμοι.

Άκίνητο δρόμο
κρημασμένο στους Δελφούς.

Ό 'Ηνίοχος μασημασμένος
και τά σκουλιά των άλόγων.

Γιώργος Μαρκόπουλος: «'Η θλίψις του
Προαστίου» (Κέδρος)

ΤΗΠΟΤΑΓΗ

Στην Όλυμπία

Θά 'ρθώ κοντά σου πάλι
όαν παιδί που τ' άγαπούν οι γυναίκες.

Είμαι τό πλατό ποτάμι.

Στην έρπημά σου,
νύχονται τ' άπόγνια οι βοσκοί
να πλένουν τη φωνή τους.